

Död

16 augusti 1941 – Vida Blick – Casteil

Cousteau sjönk ned på den illa åtgångna pinnstolen utanför baddörren till huset. Solen hade letat sig upp över bergen och han njöt av fulla drag av morgonens vin medan han följde fåglarna flykt på himmelen. Minnet av hustrun kom över honom och han kände ett vemod. Han höjde vinglasets mot himmelen och viskade sin frus namn.

Ett kraftigt dunkande på porten fick honom att spilla ut lite av vinet och han svor en ramsa samtidigt som han sneglade ursäktande mot himlen. Dunkandet återkom, mer kraftfullt och han ställde ned vinglasets och reste sig. Han böjde lätt på huvudet då han passerade den låga dörren in och gick för att regla upp ytterdörren. Den flög upp och han tvingades backa då en reslig man med sned näsa, bärandes på ett bylte, trängde sig in.

”Är ni läkare?”

Cousteau kunde se röda missfärgningar på byltet.

”Ja, jag är läkare, vad gäller det?”

”Skottskada. Två ingångshål i ryggen och två utgångshål i buken.”

Cousteau höjde förvånat på ögonbrynen och visade med handen in till den lilla kammare som han gjort till mottagning.

”Lägg honom där.”

Mannen trängde sig för och lämnade leriga fotavtryck då han banade vägen in till kammaren där han lade ned byltet på ett undersökningsbord. Cousteau drog efter andan då han såg det råda stripiga håret falla undan ansiktet.

”En flicka. Vad har hänt?”

Mannen lade en hand på Cousteaus axel och föste honom mot henne.

”Vi tar det sedan.”

Cousteau såg hennes bröstorg häva sig i korta snabba andetag, hon var blek och svetten rann som tunna rännilar längst pannan. Strax under revbenen hade man lagt ett tryckförband, men det blödde igenom. Han öppnade en låda i byrån och plockade upp en sax för att försiktigt börja klippa upp den svarta heldräkten. Han såg på mannen.

”Kan ni hålla henne. Det kan göra ont när jag tar bort förbandet.”

Efter att han var klar tvättade han blodet från sina händer medan tankarna malde. Han sneglade på mannen som satt på en stol intill undersökningsbordet.

”Är det er dotter?”

Mannen nickade medan han gned händerna mot benen.

”Vad är det som har hänt.”

”Det är inte viktigt. Kommer hon att överleva?”

Cousteau torkade sina händer längre än vanligt innan han tyst lade undan handduken och vände sig om.

”Hon har två skottsår som gått genom kroppen och punkterat både lever och en njure. Säkert mer än så. Hon har förlorat mycket blod. Jag är förvånad att hon fortfarande lever.”

”Men hon kommer att klara sig?”

Cousteau suckade medan han plockade ned sina instrument i lådan för att sedan vända sig mot Malte.

”Nej min vän ...” Han suckade medan han såg på byltet som låg på bordet. ”Hon kommer tyvärr inte att överleva natten.”

Malte såg länge på Cousteau innan han vände sig mot flickan. Han bet sig i läppen och svalde.

”Är det möjligt att få stanna här tills hon ...”

Cousteau nickade.

”Så länge det inte kommer några andra patienter så kan hon få ligga här tills det är över.”

Malte slöt ögonen.

”Tack.”

”Jag finns i rummet bredvid om ni behöver något.”

Malte nickade kort. Dörren stängdes och allt som var kvar var flickans korta snabba andetag. Han strök bort en klibbig hårtest som lagt sig över hennes ansikte. Minnesbilderna från gryningen hade blivit dimmiga, men de hade varit två barn som på något vis deltagit i ett anfall. Varför då? Han såg på hennes dräkt som var helt svart, men det var nu först han såg konturerna av något på hennes underarmar. Han drog försiktigt längst dem och kände något hårt.

Det tog en stund att försiktigt kavla upp hennes ärm och han drog efter andan när han såg hölstret och knivbladet som satt där. En knogkniv med ett knogjärn i stället för handtag. Han drog försiktigt lös den och studerade den lövformade bladet. Nu var han säker på att det var hon som varit i Wartburg. Han kände på andra armen och upptäckte att det fodralet var tomt. Hon drog häftigt efter andan och han släppte knogkniven och tog hennes hand. Andningen blev oregelbunden och han kände hur ögonen tårades, men efter en stund återgick andningen till korta regelbundna andetag igen.

Något flimrade i ögonvrån. Allt kändes trögt medan hon vred på huvudet. Elden som flammade kändes bekant, men det var kopparkitteln i dess mitt som gjorde att hon förstod. Hon låg på klippblocket igen.

En hand tog kitteln från elden, en gammal hand. Hon vred på huvudet och såg dopet sitta på pojkens plats. Elden speglades i hans glasögon medan han höll upp den gyllene vätskan i en mugg och räckte den till henne. Det krävdes en viljeansträngning att sätta sig upp och hon fick stödja sig mot klippblocket medan det snurrade i huvudet. Han väntade tålmodigt

tills hon kunde ta muggen och dricka. Långsamt slutade huvudet snurra och trögheten släppte. Hon harklade sig.

"Vart är pojken?"

"Han blev kallad."

"Kallad?"

Dopet log igen.

"Man har kallat på templet, det som inte fick hända, det ni skulle förhindra."

Hon tog en ny klunk medan hon rynkade pannan.

"Vad vill man med Templet?"

"Spela den sjunde sången. Den som aldrig får spelas."

Hon drack ur det sista och studerade elden för en stund.

"Vad ska jag göra nu?"

"Bli frisk?"

"Är jag sjuk?"

"Döende."

"Varför då?"

"Minns du inte?"

Hon blundade medan bilder från striden blev allt klarare. Det röda som hade stänkte ut från henne. Smärtan som gått igenom henne då hon föll och hjälplösheten.

"Vad händer nu?"

"Han som räddat ditt liv kommer att föra dig tillbaka. Låt honom göra det. Sen vet du vad du måste göra."

"Fly."

Han log. Hon sjönk tillbaka på klippan och slöt ögonen. Bilden av pojken med det tovigga håret återkom.

”Ställa allt tillrätta.”

En plötslig smärta fick henne att vakna och vrida på sig. En skugga föll över henne och ett ansikte med en sned näsa såg oroligt på henne innan allt blev svart igen.